

Nr 42.

Av herr **Nilsson, Nils Anton**, och herr **Pålsson**, *angående beredande åt Privatbankens insättare av ersättning för förluster till följd av bankens konkurs.*

Sedan frågan om ersättning åt Privatbankens insättare senast behandlades i riksdagen, har denna fråga livligt dryftats icke endast inom närmast intresserade kretsar utan även utanför dessa, där man förr ej visat så stort intresse för saken. Man har ej kunnat underlåta att göra sig den frågan: när alla andra i liknande omständigheter få hjälp, varför göres då ett undantag för Privatbankens insättare?

I första hand hänför sig denna reflektion till jämförelsen med Lantmannabanken, enär bankens insättare jämväl här skulle hava förlorat en del av sina medel, om icke riksdagen trätt emellan. Att man på sina håll livligt beklagar att så många omyndiga och orkeslösa i små omständigheter blivit lidande på Privatbanken, är ej att undra på. Man får emellertid åtskilligt att tänka på, när man tager i betraktande den förmån även bankers intressenter indirekt erhålla genom att gränsen mellan utlånings- och inlåningsräntan under de senaste åren varit så rymlig, att ett avsevärt stöd härigenom lämnats, varigenom ytterligare annars nödiga avskrivningar kunnat undvikas.

Har nu en sådan förmån kommit bankernas aktie- eller lottägare tillgodo, varför skulle då icke här de oförskylt lidande insättarna också kunna förvänta hjälp. Därvid måste emellertid en utredning, som endast är möjlig genom Kungl. Maj:ts försorg, verkställas.

På grund av vad vi sålunda anförat få vi hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående Privatbankens insättares begäran om ersättning för deras genom Privatbankens konkurs lidna förluster.

Stockholm den 19 januari 1925.

Nils Ant. Nilsson.

Jöns Pålsson.